

1981 15. Dec. 1888: 1. Beh. af Lovf. om Indfødsrets Meddelelse. 1982

Lov, som til daglig gaar saa overordentlig vel og rolig gennem Rigsdagen, kan under visse Omstændigheder blive en Sag, man skal omgaas overordentlig varsomt med, for at der ikke skal gaa Noget i Stykker. I dette Tilfælde forholder det sig i Grunden saaledes, at den, der siger ja, er den Stærkeste i Modsetning til, hvad der er sagt om en anden Lov, at den, der siger nei, er den Stærkeste. Hvis det ene Thing f. Ex. kræver optaget en Person, som det andet Thing eller Regjeringen ikke vil gaa ind paa at optage, kan hele Loven strande, det har man set før. Det er en Grund, hvorfor jeg mener, det er nødvendigt, naar der her tales om Regler og Grundsetninger, at være yderst varsom. Det, man har at gjøre ved Behandlingen af Indfødsretslovsforlag, er, at være saa retfærdig som muligt, aldeles upartisk; der maa ikke tages det ringeste parti Hensyn eller noget Saadant, og jeg tror at turde sige, at i uindelige Tider har man heller ikke taget saadanne Hensyn. Det vilde jeg ogsaa gjerne have, at man skulde afværge for Fremtiden. Jeg ønsker, at det fremdeles skulde gaa paa den Maade, at ikke Nogen paa nogenomhelst Maade skulde blive begunstiget paa Andres Bekostning. Naar jeg tager de her foreliggende Exempler før, saa er der strax af den Grund stillet Vædringsforslag af Ministeren, at Finantsministeriet har opdaget, at der den 20de September er antaget som Forstassistent ved Slobvæsenet en Mand, som ikke i Forveien var dansk Indfødt. Det er fuldstændig i sin Orden, at Finantsministeriet oplyser det for Indenrigsministeriet, og saa vidt jeg kan se, er Antagelsen ogsaa stet af Naagtsomhed. Jeg nærer ingen Tvivl om, at Vedkommende er fuldstændig værdig til at faae Indfødsret og bør have den, men Spørgsmaalet er, om man ikke, ved saaledes at optage ham, foruretter Andre, som ere i samme Tilfælde. Der findes næsten hvert Aar paa Lovforslaget flere Personer, om hvilke man lidt efter lidt opdager, at de ere indtraadte i Statens Tjeneste uden at have Indfødsret. Jeg skal saaledes indenfor dette Lovforslag nævne En, Nr. 15, der har været ansat ved de danske Statsbaner siden 1ste September 1875, Danstwart hedder han. Der er En, Nr. 22, der har været Postmester paa Postkontoret siden 1876. Der er En,

Nr. 23, der er Sergent i Forplejningskorpset, i hvilken Stilling han er ansat den 1ste August 1887. Der er En, Nr. 24, der er Civilarbejder ved Hærens Laboratorium og har været ansat siden Juni Maaned 1875, og rimeligvis findes der flere. Nu er derfor Spørgsmaalet: Findes der ikke i Dieblisset hos Indenrigsministeriet andre Andragender, som kunde komme i Klasse med det under Nr. 13, der er kommet for sent. Jeg nævner det allerede nu, thi, hvis saadanne findes, saa vil den ærede Minister jo paa et tidligere Standpunkt kunne meddele det til det Udvalg, jeg antager vil blive nedsat om denne Sag. Saa siges der endvidere i denne Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 29de November, som jeg omtalte, at da der saaledes overhovedet bliver Spørgsmaal om at gjøre Undtagelser fra den nævnte Regel, saa mente man tillige at ville medtage en anden Person, men hans Tilfælde forekommer mig egentlig at være det vigtigste. Det kunde godt være tilstrækkelig Begrundelse for Skrivelsen, at det er En, som ønsker at tage Examen ved Officersskolen, men som skal have Indfødsret for at kunne tage denne Examen eller i alt Fald for at komme i den Stilling, som følger deraf; naar det først erkjendes, at dette kræves, saa er det en Belfærdssag for ham at faae Indfødsret snarest muligt. I saa Henseende er der ogsaa flere Gange tidligere stillet Vædringsforslag til Loven om Indfødsret baade fra Regjeringens Side og fra Thingets Side. Af den Grund mener jeg altsaa, at det er i sin Orden, at han kommer med strax, men derimod forekommer det mig med Hensyn til den omtalte Forstassistent, at der ikke er Noget i Veien for at vente til det følgende Aar, da Meningen dog ikke er at afskedige ham, fordi han ved Naagtsomhed har faaet denne Stats tjeneste. Man ser, der er Tale om de Regler, der skulle følges, og navnlig, at man ikke uden Nødvendighed skal afvige fra den Regel, at man ikke gerne stiller Vædringsforslag til Indfødsretsloven. Jeg vil altsaa dertil sige, at der er dog et Tilfælde endnu, som er meget væsentligt, og det er, naar det viser sig, at der er Personer, som ere lige saa værdige som dem, der ere opførte paa Lovforslaget, og som have søgt ad den foreskrevne Vej om Indfødsret, men hvis Andtagende ikke er fremmet, hvorfor de ere